

natuur. Maar de Joden zelf — die hadden den doop niet noodig! Die waren rein vanuit hun natuurlijke geboorte uit Abraham!

Johannes' prediking hield echter in: Ook gij Joden, hebt een „ouden mensch“. Ook gij Joden, moet schoon-gewassen worden! Ook gij Joden, moet het hebben van genade! Verheft u daarom niet op de geboorte uit Abraham, een natuurlijk goed, alsof ge op grond daarvan de weldaden des verbonds in bezit zoudt krijgen! Neen, uw afval van het verbond, niet in zijn caricatuur, die gij ervan gemaakt hebt, maar in zijn ware wezen, maakt u het oordeel waardig! De bijl ligt alreede aan den wortel der boomen!

Jezus spreekt tot Nicodemus vanuit datzelfde Evangelie des koninkrijks. Gijlieden moet wederom geboren worden. Gij moet het niet hebben van uw geboorte van beneden uit, ge moet het hebben van geboorte van boven af, niet van uw geboorte uit vleesch en bloed, maar van geboorte uit water en Geest, niet van uw geboorte uit „natuur“, maar van geboorte uit „genade“. En voor die nieuwe geboorte heeft God nu het fundament gelegd door Zijn Zoon Jezus Christus te zenden in de wereld. God heeft doen geboren worden van boven af. Hij heeft Jezus verwekt in den schoot van Maria, zonder mans toedoen. Alzoo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eeniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft niet verderve maar het eeuwige leven hebbe. God heeft met Zijn genade ingegrepen in de natuur. Dat was noodig, want de natuur was gansch en al verzondigd. Met minder kon God niet toe. Maar Hij heeft het dan ook gedaan. En nu ligt de zaligheid in Jezus van Nazareth. Die de Christus is, de Zoon des levenden Gods. Niet in Abraham en niet in Mozes, maar in Jezus van Nazareth. Een iegelijk die in Hem gelooft heeft het eeuwige leven, heeft het nieuwe leven, dat van boven af geboren wordt en dat uitmondt in het eeuwige leven. Gijlieden moet wederom geboren worden. Welnu, gelooft in Jezus van Nazareth als den Christus der Schriften, en gij zult wederom geboren worden.

Wat dunkt u van Jezus van Nazareth? dat is de beslissende vraag, waarvoor het Joodsche volk gesteld wordt. En het antwoord op die vraag beslist over het al of niet inlijven in het verbond. De Joden kunnen niet zeggen: Wij houden het bij Abraham en bij

Mozes — zooals zij hem lezen, met een deksel op het aangezicht —, wij kiezen niet voor Jezus van Nazareth, en tóch blijven wij volk des verbonds. Aan in het verbond blijven is voor hen onherroepelijk de voorwaarde verbonden, dat zij Jezus van Nazareth aannemen als den Messias. Jezus verwerpen en toch volk Gods blijven, dat is onmogelijk.

De massa van het Joodsche volk heeft Jezus verworpen. Maar daar is in dat Joodsche volk een klein overblijfsel, dat belijdt: Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods. In dat kleine overblijfsel zet zich de kerk voort en vanuit dat kleine overblijfsel wordt straks de wereldkerk gebouwd.

Daarom is de kerk de vergadering der Christ-geloo-vigen, al hun zaligheid verwachten-de in Jezus Christus.

Dat is nóg het criterium: Wat dunkt u van den Christus? Maar denk dan aan den Christus der Schriften. Die sinds Nicodemus veel verder is gekomen. Die nu verhoogd is aan 's Vaders rechterhand. Die van daaruit werkt hier op aarde, uitdekelende de schatten en weldaden die Hij verworven heeft, vergaderende en bewarende Zijn kerk, regerende Zijn volk en wereld.

Vóór „Christ-geloo-vigen“ staat nog het bijvoeglijk naamwoord „ware“. Het gaat in de vergadering der kerk om ware geloovigen, niet om hypocrieten. En het uiteindelijk resultaat zal ook wezen, dat geen enkele hypocriet zich meer in de kerk bevindt. Maar dat wil niet zeggen, dat er in het voorlopig resultaat der vergaderingsactie geen hypocrieten zijn.

Art. 29 spreekt daar uitdrukkelijk van. Het gaat echter in de vergaderingsactie om de ware geloovigen. En aan die vergadering van de ware geloovigen is o.a. ook dienstbaar de oefening van de kerkelijke tucht, waardoor zij, die zich als ongeloo-vige menschen openbaren, worden uitgedreven.

De kerk is de vergadering der geloovigen. Er staat niet: der uitverkorenen. Dat iemand gelooft is vrucht van verkiezing welbehagen. En dus zal het tenslotte zoo zijn, dat alle uitverkorenen, die allen en die alleen, tot de kerk vergaderd zijn. Niettemin staat hier: vergadering der geloovigen. Daarin is verdisconteerd, dat in die vergadering onze activiteit is ingeschakeld, dat die vergadering geschiedt door de prediking van het Evangelie met bevel van geloof en bekeering.

B. JONGELING.

DE ZUIVERE DIENST VAN GOD

UIT DE SCHRIFT

„De zuivere en onbevleete godsdienst voor God en de Vader is deze: wezen en weduwen bezoeken in hun verdrukking, en zichzelf onbesmet bewaren van de wereld“. Jakobus 1: 27.

Er zijn christenen, die maar één woord van belang in hun woordenboek hebben, en dat éne woord is: zaligheid. Ze hebben eigenlijk maar één hoofdstuk in hun dogmatiek, en dat hoofdstuk gaat over het heil der „ziel“. Ik heb wel mensen gekend, die hun leven lang tobden over de vraag of hun „ziel“ wel behouden zou worden. Als ze dat maar wisten, dan zouden ze maar liefst dit leven verlaten, want daarmee was het toch niets gedaan. En ze hadden het zo druk met hun getob over de vraag of ze wel zalig werden, dat er in dit leven van de dienst des HEREN bitter weinig terecht kwam.

Ik kan me voorstellen, dat iemand bij zichzelf denkt: Nu, er is in de laatste tijd in de stukjes „Uit de Schrift“ nogal eens over zaligheid gesproken.

Dat zal wel kloppen denk ik. Maar dan toch niet over de zaligheid der „ziel“ zoals dat in sommige kringen wordt misverstaan, maar over de redding van heel het leven uit de greep van de duivel, de wereld en de zonde.

Want dat is zaligheid, dat we van de boze verlost worden. En dat we de HERE dienen. Met lichaam en ziel, met hoofd en hart, met geld en goed, met onze tijd en kracht, met al wat we hebben en zijn tot eer van Gods Naam.

Dat is inderdaad een zeer belangrijk hoofdstuk in de Heilige Schrift. Daar staat het hoofdstuk over de ere Gods niet tegenover.

Want hoe wordt Gods Naam geheiligd? O.a. daardoor, „dat wij al ons leven, gedachten, woorden en werken, also schikken en richten, dat Gods Naam om onzentwil niet gelasterd, maar geëerd en geprezen worde“ (Heid. Cat., Zondag 47). Dat is de HERE behaaglijk, dat we Hem zuiver dienen. Daardoor wordt Zijn Naam geprezen. En over die zuivere dienst van God spreekt nu Jakobus.

In het voorafgaande gedeelte heeft hij gesproken over het met zachtmoedigheid ontvangen van het Woord der waarheid. We moeten daar niet tégen praten. Ons daartegen niet verzetten. Of met allerlei redeneringen ons er van af maken. We moeten er vlug bij zijn om te horen, maar traag tot tegenspraak.

Jakobus heeft dat in de synagoge en in de Joodse scholen wel beleefd. Als daar een gedeelte van de Schrift werd voorgelezen, dan volgde daarop een discussie. Dan begon men te redeneren en te redetwisten; dan werd het een gesnater en gekakel, waarbij het horen van het Woord des HEREN verging. Het

Woord werd begraven. Er waren wel vele hoorders van het Woord en redeneerders over en tegen het Woord, maar daders des Woords waren er weinigen.

Zó kon het in de kerk ook weer gaan. En daartegen waarschuwt Jakobus. We moeten alle vuilheid en boosheid afleggen en met zachtmoedigheid ontvangen het Woord, dat in ons midden geplant is. Het kan onze „zielen“, dat is ons leven, redden van het verderf.

De wet des HEREN, dat is het Woord des HEREN, maakt ons waarlijk vrij. Maar dan moeten wij ons voor dat Woord buigen en uit dat Woord de HERE kennen en ons zelf kennen. En zó geen vergetelijke hoorders worden, maar daders van het werk, dat de HERE van ons vraagt. En als we dat doen dan zullen we daarin gelukkig zijn.

Godsdienstig zijn is goed. Maar er is ook een godsdienstigheid, die ijdel is. Leeg. Zonder betekenis. Zonder enige invloed of resultaat.

Een kras voorbeeld noemt Jakobus. „Indien iemand onder u dunkt, dat hij godsdienstig is, en hij zijn tong niet in toom houdt, maar zijn hart verleidt, diens godsdienst is ijdel“ (vs 26).

Is het nu zo erg, dat iemand zijn tong niet beteugelt? Wie houdt zijn tong nu wel in toom! Wie praat z'n mond nu niet voorbij? Wie zegt nu nooit eens iets te veel? Wie is nu altijd voorzichtig in zijn oordeel over een ander? Waar is de tong, die nooit vleit of roddelt, iemand mooier maakt of lelijker dan hij is? De tong is immers een onbedwingelijk kwaad! Leest Jakobus 3 maar eens.

En toch zegt Jakobus: Als iemand meent godsdienstig te zijn en zijn tong niet beteugelt, maar zichzelf bedriegt, diens godsdienst is ijdel! Daar mochten we wel eens van schrikken. En als we er waarlijk voor beven, dan zullen er wat minder onheilen gesticht worden in de kerk. Want wat hebben onbeteugelde tongen reeds een kwaad gesticht. Ze hebben kerken verwoest. Laten we maar niet naar anderen kijken, maar ieder lette op zichzelf.

Weet ge, wat zuivere en onbevleete godsdienst is? Echte eredienst? We denken bij eredienst aan kerk-gaan en bidden en psalmen zingen en handreiking doen aan de armen. En dat is ook eredienst. Als het maar gebeurt met een gelovig hart en naar uitwijzen van het Evangelie.

Maar Jakobus noemt iets anders: Wat is een dienst die God, de Vader behaagt? Die Zijn Naam eert en heiligt? Waardoor Hij wordt geprezen? Wezen en weduwen bezoeken in hun verdrukking. Wezen en weduwen hadden het vooral in oude tijden vreselijk moeilijk. Ze hadden geen helpers in deze wereld. Want de wereld was hard. Geen sterke man, die voor hen de kost verdiende. Geen krachtige arm, die hen beschermde. Mateloos veel ellende is geleden door wezen

en weduwen. Zulke ellendigen moesten nu door de gelovigen bezocht worden. Dat wil niet zeggen, dat er eens een bezoeker werd afgelegd, waarbij men vrome woorden sprak en goede wensen uitte. Maar bezoeken wil zeggen: Naar hen omzien. Voor hen zorgen. Hen helpen in alles. Hun honger stillen, hun nood lenigen, hen van kleren voorzien enz.

God wil, dat barmhartigheid betoond wordt door de gelovigen. Want méé door hen wil God zorgen voor de ellendigen en nooddriftigen.

Maar Jakobus heeft nog iets anders te zeggen.

Tot de zuivere dienst van God behoort ook, dat we ons onbesmet bewaren van de wereld. Dat we ons niet laten meeslepen door de geest des tijds. Dat we ons niet laten wijsmaken, dat we mee moeten doen met dit of dat. Ook al is het „eigenlijk“ niet helemaal volgens Jakobus. Dat we ons niet laten beheersen door de begeerlijkheid des vleesch en de grootsheid des levens en de begeerlijkheid der ogen. We zullen de HERE dienen met een rein hart, een zuivere wil, een ongedeeld gemoed. Want deze wereld gaat voorbij met haar begeerlijkheid, maar die de wil van God doet blijft in der eeuwigheid.

Deze oude, bekende woorden zijn wel waard in het oor geknoopt te worden. We moeten ze maar schrijven op de tafelen van ons hart. Dat wil zeggen: We moeten ze ons maar inprenten en in ons geheugen griffen. Want als ik me niet vergis zijn we wel een beetje meer bezorgd over de zuiverheid van leer, dan over de zuiverheid van ons leven. Daarmee wil ik niet zeggen, dat zuiverheid van leer niet waardevol is. Maar ik wil wel zeggen, dat zuiverheid van leven niet minder van belang is.

De HERE opende onze ogen in de laatste jaren voor de heerlijke, rijke beloften des verbonds. Maar Hij deed ons toch ook weer zien, dat reformatie van het leven zeer nodig is. Het is een lust om te leven bij de rijke beloften des verbonds. Maar dan ook een lichte last om te leven naar de klare eis van Gods verbond. En die eis houdt positief in: Denkt aan de ellendigen. Helpt de zwakken. Steunt de hulp-behoevenden.

Wat is er veel te doen in deze wereld van nood en ellende.

Wat is het groot als er in de kerk weer simpel, gehoorzaam naar de wil des HEREN geleefd wordt. Wat fijn, als er van die stille krachten in de gemeenten werken, die het als 't ware rullen waar hulp nodig is en die uit liefde tot God en de Heiland hulp bieden in allerlei nood. En het is zo heerlijk, dat iedereen daaraan kan en mag meedoen. Iedereen op zijn wijs. Een rijke kan helpen met geld, een sterke met zijn kracht, iemand die veel vrije tijd heeft met tijd. Niemand hoeft te zeggen: Ik heb geen taak, ik weet niet, waarvoor ik in de wereld ben. Als broeders en zusters het druk hebben met deze arbeid worden ze zelf gezegend en zijn ze een zegen voor anderen. En er is blijdschap in de hemel, als deze eredienst wordt betracht. Ik voor mij denk, dat er niet half zoveel kraakel en kabaal in de kerken zou zijn, wanneer allen het Woord der waarheid met zachtmoedigheid aannamen en er naar leefden. Ze zouden het denk ik te druk hebben om ruzie te maken. En de Naam des HEREN zou er om geprezen worden. En de naaste zou voor Christus kunnen worden gewonnen. En meteen zou de wereld minder vat op ons hebben. Wie het druk heeft in de dienst des HEREN, wordt voor veel dwaasheid en goddeloosheid van de wereld bewaard. Als ons leven vol is van de dienst des HEREN, is er geen ruimte voor de dienst der wereld. We zouden het kwade overwinnen door het goede. H. J. J.

KERKELIJK LEVEN

De nieuwe Bijbelvertaling (II)

(ENIGE VOORLOPIGE OPMERKINGEN).

Wanneer men zich een oordeel tracht te vormen over de waarde der nieuwe vertaling, dient men een open oog te hebben voor de moeilijkheden die aan een vertaling nu eenmaal verbonden zijn. Vroeger had ik daar ook minder oog voor, maar nu mijn werk me de laatste jaren telkens met deze problemen in aanraking brengt, is dat anders geworden. Ik wil enkele vragen noemen, die telkens weer zich voordoen:

a) Moet je in je vertaling streven naar een letterlijke weergave, of moet je proberen, al is het ook in wat vrijere bewoordingen, toch zo nauwkeurig mogelijk de gedachte weer te geven? Men behoeft maar enkele deeltjes van de Korte Verklaring op te slaan om te weten, dat ook anderen met die vraag geworsteld hebben, en ze in tegengestelde zin beantwoord hebben. Ik denk aan het onderscheid in methode tussen b.v. Prof. Greijdanus en Prof. van Gelderen. De één houdt zich zo nauw mogelijk aan het origineel, de ander streeft naar goed Nederlands.

Trouwens, ieder die een mondjevol van de moderne talen heeft geleerd, weet wel iets van de kwesties, die hier in geding zijn. Elke taal heeft nu eenmaal eigen ontwikkeling en geschiedenis, eigen structuur en idioom. Om maar een heel simpel voorbeeld te noemen: terwijl wij zeggen, dat we iets „van buiten“ hebben geleerd, zodat we het „uit het